

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Szabóné dr. Tuboly Andrea ügyvéd által képvisel **I.r., Pekárné Németh Zsuzsanna II.r., III.r. felpereseknek** dr. Hollósy Tamás ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **21.182.910,-Ft kártérítés megfizetése** iránt indított perében a Vas Megyei Bíróság 2010. október 6. napján kelt 17.P.20.925/2006/127. számú ítéletével szemben az alperes által 128. és 134. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 70.000.- (Hetvenezer) Ft, a II. r. felperesnek 90.000.- (Kilencvenezer) Ft, a III. r. felperesnek pedig 160.000.- (Egyszázhatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 629.400.- (Hatszázhuszonkilencezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 3.342.845.-Ft-ot, a II. r. felperesnek 3.847.105.-Ft-ot, a III. r. felperesnek 7.300.695.-Ft-ot és ennek 2006. szeptember 1-től járó késedelmi kamatát, míg az I, II., III. r. felperesnek összesen 400.000.-Ft perköltséget. Egyebekben a felperesek keresetét elutasította. Az I. r. felperest 69.120.-Ft, a II. r. felperest 74.880.-Ft, a III. r. felperest 144.000.-Ft, az alperest pedig 612.000.-Ft illeték állam javára való megfizetésére kötelezte.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperesek mezőgazdasági tevékenységet folytatnak, az I. r. felperes 2006-ban 55,46 hektáron, a II. r. felperes 93,3 hektáron, míg a III.

r. felperes 121,19 hektáron termelt kukoricát. A II. r. felperes ugyanezen évben 40,61 hektáron, a III. r. felperes pedig 84,37 hektáron napraforgót termesztett. A perrel érintett területeken az alperesi vadásztársaság rendelkezik vadászati jogosultsággal.

A felperesek 2006. március 6-án értesítették az alperest, hogy mely területeken milyen növénykultúrát vetettek el. Május 26-i és 31-i levelükben értesítették az alperest az észlelt nagymértékű taposási és túrási károkról. Június 14-i levelükben előzetes vadkár felmérésre vonatkozóan időpont-egyeztetésre hívták fel az alperest. Az előzetes vadkárbecslésre 2006. július 14-én került sor. Ekkor a felek jegyzőkönyvben rögzítették, hogy a területeken jelentős vadkár várható. A vadásztársaság részéről eljáró személy azonban a terület gyomosodását és rögzességét is szóvá tette.

A felperesek felajánlották a vadkár elhárításban a közreműködésüket, levélben jelezték, hogy védő- riasztószemélyt alkalmaznak a nappali időszakra, továbbá permetezést is végeznek. A vad általi károsítás folyamatos volt, a felperesek a vadkárt folyamatosan jelezték az alperes felé. A felperesek a körjegyzőnél vadkár szakértő kirendelését kérték, ugyanakkor felkérték "A" igazságügyi szakértőt is, erre tekintettel a jegyző által felkért szakértő nem vállalta a szakértői vélemény elkészítését. Az alperes "A" személyét nem fogadta el.

"A" elvégezte a vadkárbecslést, ennek alapján a felperesek szeptember 28-i, illetőleg október 30-i levelükben kérték a vadkár megtérítését.

A bíróság megállapítása szerint az alperes részben tett eleget a vadkár megelőzési kötelezettségeinek, vadásztak, zöldhajtást szervezett, ugyanakkor elmulasztott tarvad pótkilövési lehetőséget kérni a vadászati hatóságtól és nem lehet megállapítani, hogy mely területeken tartottak vadkár elhárító vadászatot, és ennek milyen eredménye volt.

Az ítéleti tényállás szerint a felpereseknek 2006. évre vonatkozóan a napraforgóra 50.000.- Ft/t+áfa, míg a kukoricára 25.500.-Ft, illetve 27.840.-Ft/t+áfa alapján volt szerződésük.

A kukoricakultúrában az I. r. felperesnek 167,09 t, azaz 4.457.126.-Ft, a II. r. felperesnek 176,85 t, azaz 4.717.474.-Ft, míg a III. r. felperesnek 211,35 t, azaz 5.637.761.-Ft kára keletkezett. A napraforgó kultúra esetében a II. r. felperesnek 8,24 t, azaz 412.000.-Ft, a III. r. felperesnek 81,94 t, azaz 4.097.000.-Ft kára keletkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában utalt az 1996. évi LV.törvény (továbbiakban Vtv.) 75. § (1) és (2) bekezdésére, megállapítva, hogy a felperesek felé az alperesnek fennáll a vadkárért való felelőssége.

A Vtv.81. § (1) bekezdése körében rámutatott arra, hogy a perbeli esetben folyamatos kártétel valósult meg. A felperesek az igényüket az alperessel szemben a 2006. szeptember 4-én kelt levelükben jelezték, a pert 2006. november 8-án megindították. Igényérvényesítésnek minősül a kártérítési igénynek a kötelezettel való közlése is (LBGfv.XI.30.156/2005/5. számú döntés). Az igényérvényesítésre tehát 30 napon belül sor került.

A Vtv. 81. § (5) bekezdése szerinti 30 napos jogvesztő határidő elmulasztása sem állapítható meg a felperesek terhére, hisz a perbeli esetben a felperesek nem vették igénybe a jegyző előtti igényérvényesítés lehetőségét, így ezen rendelkezés nem irányadó.

Kifejtette a bíróság, hogy a Vtv. 81. § (3) bekezdése szerint a károsult a vadkár megállapítása és a kártérítés megfizetése iránt kétféle eljárást vehet igénybe. A kárát a vadásztársaság ellen közvetlenül a bíróság előtt is érvényesítheti, azonban a felek igénybe vehetik a kár megállapítása céljából a jegyző előtt lefolytatandó közigazgatási eljárást is. Az igényérvényesítés különböző útjai esetén a határidőkre vonatkozó jogkövetkezmények is eltérőek. A felpereseknek adott volt a jogszabályi lehetőség ahhoz, hogy igényüket közvetlenül bírói úton érvényesítsék, és az utolsó észlelt kártételt követően nyomban közölték kárigényüket az alperessel. Ezután már az elévülési határidőn belül érvényesíthetik igényüket.

A kárösszeg megállapítása körében a bíróság rámutatott, hogy a jegyző által felkért szakértő azért nem végezte el a vadkárbecslést, mert a felperesek megbízásából "A" szakértő már azt megkezdte. Megállapítható tehát, hogy a felperesek magatartása miatt hiúsult meg a jegyző által kirendelt vadkárbecslő kárfelmérése. "A" a felperesek megbízásából járt el peren kívül, az általa készített vadkárbecslés nem azonos bizonyító erejű, mint a jegyző által kirendelt szakértő vadkárbecslése, így a jelen perben a kártérítési perek általános bizonyítási terhe érvényesült, azaz a felpereseket terhelte a kárösszeg bizonyítása. Ennek igazolására önmagában "A" szakértő véleménye nem volt alkalmas, de kiindulópontnak a bíróság mégis azt tekintette (Legfelsőbb Bíróság Pf.III.27.036/2004/8. számú ítéletére utalással), mert a szakértő volt, aki a felperesek által bejelentett károsodás után a károsodott területeket látta, elvégezte a károsodás felmérését. Ugyanakkor a bíróság megítélése szerint "A" adatait korrigálni kellett, hisz a perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény ("B"), valamint a szakértői testület véleménye is magában foglalja, hogy a vadkárbecslő az átlagtermés számítását speciális módszerrel végezte, amely szubjektív elemei miatt 15 %-os hibahatárt is hordozhat, továbbá a vadkár és a gyomosodás között negatív összefüggés van. A szakértői testület megállapítása szerint a gyomosodás mind a gyomirtási technológia hibájából, mind pedig a bekövetkezett vadkár folytán is előállhatott.

A peren kívül, és a perben beszerzett szakértői vélemény közti ellentmondás feloldására a Pp.182. § (3) bekezdése alkalmazásával a bíróság az igazságügyi szakértői testületet rendelte ki, amely megállapította, hogy a vadkárbecslés során az átlagtermésre vonatkozó számítás eltúlzott volt, és a szakértői testület a gyomirtási technológia hibáját is okként hozta fel a gyomosodás fokozódására. A bíróság a további bizonyítást mellőzte, álláspontja szerint további bizonyítási eljárás sem vezetett volna a kárösszeg pontosabb meghatározásához, így az igazságügyi szakértői testület kiegészítő szakértői véleményében meghatározott kármértéket fogadta el, amely az eltúlzott átlagtermést, és a technológiai hibát, mint korrekciós tényezőket is értékeli. Utalt arra, hogy csupán azon területek tekintetében ítélte megalapozottnak a követelést, amelyek esetében igazolták a felperesek a használati jogosultságukat, és hogy az adott időszakban a megjelölt terményt termesztették.

Úgy foglalt állást a bíróság, hogy a kárösszeg reális mértékét a felperesek által becsatolt szerződésekben meghatározott ár figyelembevételével lehet megállapítani, hisz ezen szerződések igazolják, hogy a felperesek milyen áron értékesíthették volna a megtermelt terményt. A bíróság az ekként meghatározott összegből a Vtv.75. § (1) bekezdése szerinti 5 %-os mértéket levonta, és csökkentette további 20 %-kal, hangsúlyozva, hogy a károkozás folytán bekövetkezett vagyonmódosulást egységesen kell vizsgálni, a kár összegéből pedig

le kell vonni azokat a költségeket, amelyek nem merültek fel a felpereseknél. Ez pedig a szakértői gyakorlat szerint 20 %.

További levonást azonban a bíróság nem talált indokoltnak, álláspontja szerint ugyanis a felperesek a Vtv. 79. §-ában foglalt kármegelőzési kötelezettségüknek eleget tettek, közreműködési kötelezettségük ugyanis a vadászatra jogosult vadkár elhárítási tevékenységének sikeréhez szükséges és az adott helyzetben általában elvárható magatartást feltételez (Fővárosi Ítélet 6.Pf.20.644/2005/4.). A Vtv.78. § (1) bekezdésének a.) pontja a vad elriasztását a vadászatra jogosult kötelezettségévé teszi, a 79. § (1) bekezdés b.) pontja szerinti értesítési kötelezettségüknek eleget tettek a felperesek, továbbá az állományszabályozó vadászat elrendelését is kezdeményezték.

Az alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a megítélt kártérítés tőkeösszegének az I. r. és a II. r. felperes tekintetében egymillió forintra, míg III. r. felperes tekintetében kétmillió forintra való leszállítását kérte.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperesek a 30 napos igényérvényesítési határidő után érvényesítették követelésüket. Kifejtette, hogy a 79/2004.FVM rendelet (Vhr.) 82. §-a a napraforgó esetében szeptember 30-ban jelöli meg az utolsó időpontját a vadkár bejelentésének, a felperesek azonban csak 2006 októberében fordultak a jegyzőhöz, a napraforgót 2006. szeptember 12-én betakarították.

A Vtv.81. § (1) bekezdése értelmében az utolsó kártételtől számított 30 napon belül lehet igényelni a kár megtérítését, a jegyző előtt indított eljárásban a kárbecslést a bejelentéstől számított 8 napon belül kell lefolytatni. A körjegyző 2006. október 25-re tűzte ki a szakértői szemlét, tehát a felperesek legkorábban október 15-én kérhették ezt, így a szeptember 12-i betakarításhoz képest a 30 napos igényérvényesítési határidőt elmulasztották. A kukorica esetében a felperesek utoljára 2006. július 14-én jeleztek kárt, ez számít az utolsó kárnak, ehhez képest csak októberben fordultak a körjegyzőhöz.

A fellebbezés kifogásolta, hogy a szakértők csak a növénytermesztési hozamokat vették figyelembe, nem vizsgálták az élőhelyen károsító vadfajok mennyiségét. Holott a szakértői testület szerint két vagy háromszor nagyobb állomány összpontosulása esetén sem lett volna reális Völgyi szakértő megállapítása. A lecsökkent vadlétszám ilyen mértékű vadkárt ekkora területen nem tud produkálni. Szükséges lett volna tehát annak megállapítása, hogy a területen mekkora nagyságú vadállomány él. Mindezen túl nem fogadható el "B" szakértő megállapítása, hisz a Völgyi-féle felmérésből indult ki, amelynek átlagtermésre vonatkozó számításait és a gyomirtási technológiai hibával kapcsolatos megállapításait a szakértő testület sem fogadta el.

A fellebbezési hivatkozás szerint az ítélet helyesen foglalt állást akként, hogy a Völgyi-féle kárbecslés önmagában nem alkalmas a felperesek állításainak alátámasztására, mégis ezt a szakvéleményt tette a vadkár mértékének kiinduló alapjává a bíróság. Utalt arra a fellebbezés, hogy a felhívott eseti döntés nem alkalmazható, mert abban a közigazgatási eljárási szabályok megtartásával kirendelt szakértő adott a per megindítása előtt véleményt, a perbeli esetben azonban nem így történt. Az aggályos vélemény képezte a bíróság által kirendelt szakértő vizsgálatának, továbbá az ítéletnek is kiindulási alapját.

A bíróság elfogadta a felperesek által csatolt szerződéseket az egyes termények vételára tekintetében, holott az alperesek indítványa ellenére sem került ennek könyvelési

alátámasztására sor. Az alperes álláspontja szerint csak a ténylegesen teljesített szerződések alapján bizonyíthatták volna a felperesek a termények hivatkozott árát.

A bizonyítékok mérlegelése körében a fellebbezés hivatkozott a „túlnyomó valószínűség” teóriájára, utalt a skandináv bírói gyakorlatra és az angol jog bizonyítási szabályaira. Kifejtette, hogy mind a túlnyomó valószínűség, mind a bizonyossággal határos valószínűség elmélete alapján a több elképzelhető lehetőség közül mindig a legvalószínűbb alternatívát kell a döntés alapjául elfogadni. A vadlétszámból kellett volna kiindulni, és ennek alapján kellett volna a vadkár összegét megállapítani. Nyilatkozatot csatolt az alperes a személyes illetékmentesség fennállásának igazolására.

A fellebbezési eljárás során az alperes bejelentette, hogy az egyesület tagjainak száma 10 fő alá csökkent, ezért a megyei főügyészség pert indított a vadásztársaság működésének felfüggesztése iránt.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását kérték, álláspontjuk szerint tévesen hivatkozik a fellebbezés a 30 napos igényérvényesítési határidő túllépésére. Az ilyen jellegű fellebbezési hivatkozást a peradatok részét képező alperesi levél is cáfolja. Utaltak arra, hogy a kukorica betakarítására 2006. október 24-én került sor.

A Vhr. 82. § (3) bekezdése szerinti határidők kizárólag a jegyző előtt lefolytatott eljárásra vonatkoznak, ők azonban közvetlenül a bíróság előtt érvényesítettek követelést.

A termények vételárát a felperesek által csatolt szerződések igazolják. Utaltak arra is, hogy a szakértők közül kizárólag "A" járt a helyszínen, ő látta a károsodás mértékét, így helyesen indult ki az elsőfokú bíróság ezen szakértői véleményből. A szakértők feladata nem a vadmenyiség megállapítására, hanem a hozamok és az abban keletkezett kár megállapítására terjedt ki, ennek pedig eleget tettek. Végül utalt arra, hogy jelen perben a magyar jog, a bizonyítás körében pedig a Polgári Perrendtartás 3. § (5) bekezdésének rendelkezése az irányadó, nem pedig a valószínűség teóriája.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

A megyei bíróság a szükséges bizonyítás lefolytatása útján beszerzett peradatoknak a maguk összességében való, okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. Döntésével, annak indokaival az ítéletábra is egyetértett, a fellebbezésre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A perben nem volt vitás, hogy az igényérvényesítéssel érintett területeken az alperes a vadászatra jogosult, tehát a jogszabályban meghatározott feltételek fennállása esetén őt terheli a vadkár megtérítésének a Vtv.75. § (1) bekezdése szerinti kötelezettsége.

A megyei bíróság a Vtv.81. § (1) és (5), továbbá a 79/2004.(V.4.) FVM. rendelet (Vhr.) 82. § (3) bekezdése helyes alkalmazásával állapította meg, hogy az alperesnek az igényérvényesítési, illetve igény-bejelentési határidők elmulasztásával kapcsolatos hivatkozása alaptalan.

A Vtv.81. § (5) bekezdésében meghatározott 30 napos jogvesztő határidő a jegyző előtti igényérvényesítés esetére irányadó, a felperesek azonban nem a jegyző által kirendelt

szakértő megállapításaira alapították igényüket, a jegyző által kirendelt szakértő a kármegállapítást nem végezte el.

Az elsőfokú ítéletnek a kártétel folyamatosságára irányuló megállapítása - a kifejtett indokokkal - megalapozott. A felperesek a napraforgót 2006. szeptember 12-én, a kukoricát pedig október végén takarították be, előbbi tekintetében a szeptember 28-i, utóbbi esetében az október 30-i levelükben - tehát a Vtv.81. § (1) és a Vhr.82. § (3) bekezdésének megfelelő határidőben - érvényesítették igényüket az alperessel szemben.

Az elsőfokú bíróságnak a vadkár mértékére vonatkozó megállapításai is megalapozottak.

Az elsőfokú eljárás anyagát négy szakértői - "A", "B", "C", valamint a Szakértői Testület - vélemény és ezek írásbeli és szóbeli kiegészítései képezik.

A peres felek a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezési joguknak megfelelően a tárgyalás berekesztését megelőzően egybehangzóan kérték, hogy a bíróság a már rendelkezésre álló peradatok alapján hozza meg a döntését.

A bíróság ennek megfelelően a - részben eltérő - szakértői megállapításoknak a Pp.206. § (1) bekezdésének megfelelő, azoknak az egyéb peradatokkal összhangban történő, a maguk összességében való logikai ellentmondástól mentes mérlegelése útján határozta meg a kár mértékét.

Helyes jogi álláspontot foglalt el azzal, hogy a kármegállapítás kiinduló pontjaként a károsított terület nagysága, a károsodás százalékos mértéke tekintetében "A" helyszíni bejárason alapuló megállapításait fogadta el. Arra ugyan helyesen utal az alperesi fellebbezés, hogy az elsőfokú ítéletben e tekintetben felhívott döntés a jegyző előtt szabályszerűen lefolytatott kármegállapítási eljárás során beszerzett szakértői vélemény primátusa mellett foglal állást, a Völgyi-féle szakvélemény azonban ilyenek nem minősül. Ugyanakkor az ítélet tábla megítélése szerint - szemben az elsőfokú ítéletben foglaltakkal - nem a felperesek, hanem az alperes magatartása hiúsította meg az ilyen - a jegyző által kirendelt szakértő által végzett - kárfelmérést. A felperesek ugyanis 2006. szeptember 4-én értesítették az alperest a napraforgó betakarítási időpontjáról, egyúttal kérték a kárbecslés idejének kitűzését. Az alperes azonban az elvárható együttműködést megtagadta. A felperesek tehát - a betakarítás közeli időpontja és a kár bizonyíthatóságának megteremtése miatt - az alperes magatartása folytán kényszerültek rá a sürgős (szeptember 11-i) vadkárbecslés elvégzésére. A jegyzői eljárás igénybevétele ekkor már nyilvánvalóan nem vezetett volna a kárbecslési eljárás betakarítás előtti lefolytatásához, a betakarítás után pedig megghiúsult volna a felperesek lehetősége a kárak bizonyítására.

A kukorica esetében a felperesek október 17-i levelükben jelezték a betakarítás megkezdésének idejét, és az alperes részére azt az ajánlatot tették, hogy amennyiben Vas és Zala megyében a kárszakértői jegyzékben szereplő bármely öt szakértőt három napon belül megnevez, abból egyet a felperesek kiválasztanak és elfogadnak. Az alperes azonban az ajánlatot nem fogadta el, elzárkózó magatartása és a napraforgó esetében tapasztaltak indították a felpereseket arra, hogy - félve az egyidejűleg megindított jegyzői eljárás elhúzódásának következményeitől, a bizonyítás későbbi lehetetlenségétől - a kukorica tekintetében is elvégeztessék a kárbecslést.

Az alperes magatartása a felperesek számára a bizonyítás megghiúsításának veszélyével járt, egyúttal a jegyzői eljárás során történő szakértői vizsgálat elvégzését is megakadályozta. Ezen alperesi magatartás következményei a felpereseket a bizonyítás során nem terhelhetik.

Az ítélet tábla ugyanakkor kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a károsított terület nagyságára, és a károsodás százalékos mértékére irányuló megállapításokon túl már nem "A" szakvéleményét tekintette irányadónak. A terméshozam és a vad károsítása következtében bekövetkezett termés kiesés mértéke körében a szakértői testület "A" megállapításait az átlagtermés meghatározásának - "B" szakértő által is kifogásolt - módszerére, továbbá a részben technológiai hibákra is visszavezethető gyomosodásra figyelemmel korrigálta (104. számú kimutatás). A felperesek a kimutatást néhány valóban téves adat, továbbá a testület által nem értékelt ingatlan vonatkozásában kiegészítették (105. számú kimutatás).

Az elsőfokú bíróság ezeknek és az igazoltan felperesi művelés alatt álló napraforgó és kukorica termőterületeknek a figyelembevételével számszakilag is helyes levezetés útján határozta meg a beállott termés kiesés mértékét (tonnában kifejezve).

Az ítélet tábla az alperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel e körben mutat rá arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor mellőzte annak vizsgálatát, hogy a területen mekkora nagyságú vadállomány él. A Vhr. 82. § (2) bekezdése szerint ugyanis a vadkár fogalma nemcsak a vad táplálkozása, hanem a taposása, túsása, vagy törése által okozott kárt is magában foglalja. A kizárólag a vadlétszámra és a táplálkozásukat biztosító takarmánymennyiségre figyelemmel lévő kármegállapítás tehát nem megfelelő szakértői módszer a vadkár megállapításához. A perbeli esetben nem volt vitás (a fényképfelvételekre támaszkodó szakértői nyilatkozatok is ezt támasztották alá), hogy az érintett területen a taposási, túsási és törési kár is jelentős volt.

A kár összegének megállapítása során az elsőfokú bíróság helyes álláspontot fogadott el akkor, amikor a kiesett termés egységárát a felperesek által becsatolt szerződésekben foglaltakra figyelemmel határozta meg. A szerződések ugyanis igazolják, hogy milyen áron kerülhetett volna sor a termény értékesítésére.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a káronszerzés tilalmának elvét is, ennek keretében a kár összegéből a károkozás folytán fel nem merült költségek tekintetében levonást eszközölt. Ezen eljárását, valamint a Vhr. 75. § (1) bekezdésében foglalt 5 %-os levonást az alperes sem kifogásolta fellebbezésében.

A megyei bíróság helyes jogi álláspontra helyezkedett a vadkár elhárítása iránti kölcsönös közreműködési kötelezettség értékelése során is. A Vtv. 78. § és 79. § kármegelőzéssel kapcsolatos rendelkezéseinek, és a felek e tekintetben tanúsított magatartásának értékelésével kapcsolatosan kifejtett elsőbírói álláspontot - annak megismétlése nélkül - az ítélet tábla maradéktalanul osztotta.

A bizonyítékok mérlegelése és a tényállás megállapítása körében kifejtett - külföldi eljárásjogi modellekre utaló - fellebbezési állásponttal szemben a másodfokú bíróság a felperesek fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal egyezően rámutat arra, hogy jelen perben a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény rendelkezései (köztük a 3. § (5) bekezdésében, valamint a 206. §-ában foglaltak) az irányadóak.

Az ítéltábla a fentebb kifejtettekre figyelemmel a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja és (5) bekezdése szerint megállapított - áfát is magában foglaló - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség felpereseknek való megfizetésére. A fellebbezési eljárás során az alperes az Illetéktörvény 5. § (2) bekezdésében foglalt feltételeket igazolta, így személyes illetékmentességére figyelemmel a feljegyzett fellebbezési illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Győr, 2011. július 4. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádámsk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: